

Arrest

nr. 104 276 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Riet STRAETMANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Bayengi afkomst. U werd geboren op (...) te T., in het zuiden van Kameroen. Uw vader was lid van de Southern Cameroons National Council (hierna SCNC). Deze beweging strijdt op vreedzame wijze voor de onafhankelijkheid van het Engelsprekende gedeelte van Kameroen. SCNC is verboden door de overheid. Op een dag in 1999 kwamen agenten uw vader thuis zoeken vanwege zijn steun aan SCNC. Uw vader was niet thuis. In een opwelling hebt u één van deze agenten neergeslagen met een kookpan. Vervolgens vluchtte u naar Nigeria en daarna naar Duitsland. In Duitsland diende u een asielaanvraag in, maar deze werd hetzelfde jaar nog afgewezen. Vervolgens bleef u tot 2010 in Duitsland wonen. Terwijl u in Duitsland verbleef hoorde u dat uw vader in 1999 gearresteerd werd wegens zijn steun aan SCNC, dat hij 2 jaar in de gevangenis zat en kort na zijn vrijlating overleden is. In 2010 besloot u om terug te keren naar Kameroen omdat u veronderstelde dat u

niet meer gezocht zou worden. Op 1 januari 2010 keerde u effectief terug. U ging opnieuw in T. wonen. Op 9 april 2010 werd u in T. lid van SCNC. U maakte T-shirts voor de partij en zorgde ook voor de distributie ervan. Op 10 augustus 2010 kwamen 2 gendarmes naar uw huis. Ze zegden dat ze u al heel lang zochten en dat ze u zouden arresteren. Nadat u hen omkocht, lieten ze u echter met rust. U voelde zich echter niet veilig meer en verbleef sindsdien op verschillende adressen. Op 1 oktober 2010 nam u deel aan de viering van de onafhankelijkheid van Zuid-Kameroen in Buea. Op 2 april 2011 was u samen met andere leden in de ontmoetingsplaats van SCNC in T.. Jullie waren T-shirts voor de partij aan het maken. Plots viel de politie binnen. Er werden 24 mensen gearresteerd. U en anderen konden ontsnappen. Op 1 juni 2011 werd de helft van de gearresteerden vrijgelaten. De anderen werden voor de rechtbank gebracht en veroordeeld. In de rechtbank werd ook naar u gevraagd. In 2011 schroefde u uw activiteiten voor SCNC terug. U nam niet meer deel aan manifestaties. Op 27 juni 2011 kregen u en uw verloofde C. een dochter, P.. Uw oom raadde u aan het land te verlaten wegens uw problemen met de overheid. Hij regelde uw vertrek. Op 29 november 2011 nam u het vliegtuig naar België. U kwam dezelfde dag aan. Op 1 december vroeg u asiel bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van uw lidkaart van SCNC uit 2010, uw lidkaart van SCNC uit 2011, een geboortecertificaat, een kopie van een foto waarop u te zien bent, informatie over een opleiding metselen die u in België volgt en tenslotte achtergrondinformatie over de partij SCNC, neergelegd door uw advocaat. U toonde tijdens het gehoor een t-shirt van SCNC."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal in casu worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus wordt gemotiveerd als volgt :

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op

het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Om te beginnen wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondergraven door een aantal ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) en bij het CGVS. Ten eerste maakte u in de vragenlijst van het CGVS, ingevuld bij de DVZ op 6 december 2011 geen melding van het feit dat op de politie op 2 april 2011 binnenviel in het kantoor van SCNC, 24 mensen arresteerde en u kon ontsnappen. Evenmin maakte u toen melding van het feit dat de helft van de gearresteerden op 1 juni 2011 berecht werden en dat er toen naar u gevraagd werd. Nochtans maakte u hier wel melding van bij het CGVS. Meer zelfs, u verklaarde er dat u sinds uw terugkeer naar Kameroen slechts 2 keer problemen kende met de autoriteiten, namelijk toen ze u op 10 augustus 2010 wilden arresteren en toen ze op 2 april 2011 binnenvielen bij SCNC (gehoor CGVS, p.7,11). Wanneer u geconfronteerd werd met uw omissie bij de DVZ verklaarde u dat men u aanmaanden om het kort te houden (gehoor CGVS, p.7). Hiermee overtuigt u niet. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit vanaf het begin. Het feit dat men u bij de DVZ vroeg om enkel een samenvatting te geven, kan geen afdoende verklaring bieden voor het niet-vermelden van dit essentieel element van uw asielrelaas. Ten tweede maakte u bij de DVZ geen melding van het feit dat u van 1999 tot 2010 in Duitsland verbleven hebt (gehoor CGVS, p.4). U verklaarde wel dat u in de periode 1999-2000 een asielaanvraag ingediend hebt in Duitsland en dat die afgewezen werd, maar u verklaarde verder dat u van uw geboorte tot uw vertrek in het dorp M. woonde (zie verklaring, opgesteld op 6 december 2011). Wanneer u met deze omissie geconfronteerd werd, verklaarde u dat u nooit in M. gewoond hebt en M. de county is waar u vandaan komt (gehoor CGVS, p.4) en dat u niet verteld hebt dat u 11 jaar in Duitsland gewoond hebt omdat men u niet vroeg hoelang u er verbleven hebt (gehoor CGVS, p.10). Opnieuw overtuigt u niet, aangezien u gevraagd werd een kort overzicht van de hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren te geven (zie verklaring, opgesteld op 6 december 2011), en u hier geen enkele melding maakte van uw verblijf in Duitsland van 1999 tot 2010. Ten derde verklaarde u bij de DVZ dat uw vader overleden is in 1999, dat u een dochter hebt die geboren werd in 2010, dat u een zus hebt die C. heet en dat u niet verloofd bent (zie verklaring, opgesteld op 6 december 2011). Bij het CGVS verklaarde u echter dat uw vader eind 2002 overleden is, dat uw dochter geboren werd op 27 juni 2011, dat u een zus hebt die P. heet en dat u wél verloofd bent en dat uw verloofde C. heet (gehoor CGVS, p. 3). Toen u met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd werd, betwiste u telkens uw verklaringen bij de DVZ en stelde u dat men u verkeerd begrepen heeft (gehoor CGVS, p.10). Hiermee overtuigt u niet aangezien het verslag van uw afgelegde verklaringen u in het Engels voorgelezen werden en u zich aan de hand van uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Bovendien verklaarde u bij het begin van het gehoor bij het CGVS dat het gehoor bij de DVZ vlot verlopen is, behalve het feit dat men vermeldde dat u op een kokosnoot-plantage werkte, maar dat dit een cacao-plantage moet zijn (gehoor CGVS, p.2). Deze laatste tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en het CGVS betreffen weliswaar niet de kern van uw asielrelaas, maar deze veelvuldige tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen doen wel afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast moeten opmerkingen gemaakt worden betreffende uw kennis over SCNC. U weet niet wanneer de SCNC opgericht werd. U verklaart enkel dat dit voor 2003 was (gehoor CGVS, p.15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) blijkt dat SCNC in 1994 werd opgericht. U verklaart dat de SCNC jaarlijks de onafhankelijkheid van Zuid-Kameroen viert op 1 oktober. U weet echter niet waarom precies deze datum uitgekozen werd om de onafhankelijkheid te vieren (gehoor CGVS, p.8). U stelt dat de vlag van SCNC er als volgt uitziet: blauwe en witte strepen en sterren rond een vogel die vliegt. Desgevraagd antwoordt u dat er 10 of 11 sterren op de vlag staan en dat u er niet op gelet hebt (gehoor CGVS, p.14). Het SCNC beschikt echter over informatie dat er 13 sterren op de vlag staan. Deze 13 sterren staan voor het aantal provincies waaruit een onafhankelijk Zuid-Kameroen zou bestaan. Deze vlag en de 13 provincies staan ook afgebeeld op de lidkaart die u neerlegde. U slaagt er ook maar in om 9 van deze provincies te benoemen (gehoor CGVS, p.15). Gevraagd naar het motto van de partij verklaart u dat dit 'freedom land, justice and equality' is en ook dat de partij niet gewelddadig is en dat 'freedom now or never' ook één van jullie slogans is (gehoor CGVS, p.15). Ondanks het feit dat hierop doorgevraagd werd, slaagt u er niet in het hoofdmotto van de SCNC te noemen, namelijk 'the force of argument, not the argument of force'. Op de lidkaart die u neerlegt staat nochtans letterlijk vermeld dat dit het motto van de partij is. Gevraagd naar de Southern

Cameroon Youth League (SCYL) verklaart u dat ze voor hetzelfde als de SCNC strijden, maar dat SCNC illegaal is, terwijl SCYL een geregistreerde partij is (gehoor CGVS, p.16). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) is de SCYL gelinkt aan de SCNC, is ze ook verboden door de overheid en zijn haar standpunten net radicaler en kiezen ze meer voor een gewapende aanpak. Wanneer u gevraagd werd wie Ebenzer Akwanga is, moet u het antwoord schuldig blijven. Nochtans is hij sinds geruime tijd de leider van de SCYL (zie informatie toegevoegd aan het dossier). Tot slot bent u totaal niet op de hoogte van de laatste ontwikkelingen binnen de partij. Bij het CGVS werd er aan de hand van verschillende vragen gepolst naar uw kennis over recente evoluties binnen de partij, veranderde krachtverhoudingen binnen de partij en verschillende facties binnen de partij, maar het enige wat u hierover kon vertellen was dat er een ruzie over geldzaken is tussen president Ayamba en vice-president Nfor Ngala (gehoor CGVS, p.16,17). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) is de SCNC de laatste jaren echter meer en meer verdeeld geraakt. Dit heeft geleid tot het ontstaan van niet minder dan 8 verschillende facties, elk met hun eigen leider of leiders, die elk beweren namens de SCNC te handelen. Deze verdeeldheid heeft vooral te maken met onenigheid over de manier waarop en het tempo waarin de beoogde doelstellingen bereikt moeten worden. Deze doelstellingen variëren van afscheiding en onafhankelijkheid tot grotere autonomie binnen één staat. U stelde echter dat alle leden van SCNC hetzelfde nastreven (gehoor CGVS, p.16). U bent volgens uw verklaringen weliswaar enkel een gewoon lid van de partij SCNC (gehoor CGVS, p.7), maar er zou toch verwacht mogen worden dat u enige kennis zou hebben over de nationale evoluties binnen uw partij. Uw beperkte en foutieve kennis betreffende de partij SCNC zorgt ervoor dat uw lidmaatschap en activiteiten voor de partij SCNC niet aannemelijk overkomen.

Daarnaast slaagt u er niet in om uw terugkeer naar Kameroen in 2010 aannemelijk te maken. Van 1999 tot 2010 verbleef u volgens uw verklaringen in Duitsland (gehoor CGVS, p.4). U legt geen reisdocumenten neer die uw terugkeer van Duitsland naar Kameroen kunnen staven. U legt evenmin reisdocumenten neer die uw vlucht op 29 november 2011 van Kameroen naar België kunnen staven. U legt tenslotte geen documenten neer die uw verblijf van 1 januari 2010 tot 29 november 2011 in Kameroen kunnen staven. U verklaart dat uw asielaanvraag in Duitsland weliswaar afgekeurd werd, maar dat u er wel verblijfsrecht had (gehoor CGVS, p.4,10). U legt geen documenten neer om dit te onderstrepen. Op de vraag waarom u op 29 november 2011 naar België vluchtte en er asiel aanvraagde, terwijl u volgens uw verklaringen tot 2010 over een verblijfsrecht beschikte in Duitsland, antwoordde u dat de smokkelaar de reisbestemming voor u besliste (gehoor CGVS, p.10).

U verklaart dat er op 10 augustus 2010 2 gendarmes naar uw huis kwamen en dat de politie op 2 april 2011 binnenviel in de ontmoetingsplaats van de SCNC. U verklaart dat u verder geen problemen gekend hebt (gehoor CGVS, p.7). Betreffende het feit dat u op 10 augustus 2010 gezocht werd omdat u in het verleden een agent neergeslagen hebt en daarna gevlucht bent (gehoor CGVS, p.6,11), moet opgemerkt worden dat gemeenrechtelijke vervolging mogelijk en zelfs logisch is voor iemand die een politieagent neergeslagen heeft. Betreffende het feit dat de politie op 2 april 2011 binnenviel in de ontmoetingsplaats van de SCNC moet opgemerkt worden dat u hierover geen enkel melding gemaakt heeft bij de DVZ. Wanneer u vervolgens gevraagd werd waarom u nog tot in november 2011 wachtte om Kameroen te verlaten, antwoordde u dat u niet wilde vertrekken, maar dat uw oom u aanraade om het land te verlaten (gehoor CGVS, p.11). Het feit dat u pas op 29 november 2011, 7 maanden na de laatste aangehaalde bedreiging besloot uw land te verlaten, relativeert de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade in ernstige mate.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document. Wat de door u neergelegde lidkaarten betreft: volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en die is toegevoegd aan het dossier) blijkt dat het voor eenieder zeer eenvoudig is om een lidmaatschapskaart van de SCNC te bemachtigen, omdat reeds ondertekende en

gestempelde lidmaatschapkaarten in enkele steden op straat te koop zijn. Volgens verschillende bronnen komt het ook voor dat lidmaatschapkaarten bewust ter ondersteuning van een toekomstig asielverzoek worde gekocht. Daarnaast vertonen de door u neergelegde lidkaarten enkele merkwaardigheden. Om te beginnen betreft uw lidkaart van SCNC uit 2010 een kopie en geen origineel. Bovendien werd dit document niet ondertekend door de lokale penningmeester. Uw lidkaart van SCNC uit 2011 stelt dat u uit de stad Buea in de provincie Fako afkomstig bent, wat vreemd overkomt aangezien op uw lidkaart van 2010 staat dat u uit de stad T. in de provincie Victoria afkomstig bent en u ook tijdens uw gehoor bij het CGVS verklaarde dat u lid was van SCNC in T. in de provincie Victoria (gehoor CGVS, p.6). Verder staat op uw lidkaart uit 2011 12 april 2009 als datum vermeld en heeft men er enkel het jaartal 2011 achter geschreven. De getoonde T-shirt van SCNC geeft geen bewijs van uw lidmaatschap of uw activiteiten voor deze partij. De kopie van een op internet afgedrukte foto waarop u en anderen volgens uw verklaringen te zien zijn tijdens een manifestatie van SCNC is te onscherp om vast te stellen dat u effectief op deze foto te zien bent. Op deze kopie van een foto is ook niet vast te stellen waar en wanneer deze manifestatie plaatsvond. De informatie over een opleiding metselen die u in België volgt geeft een idee van uw activiteiten in België, maar voegt geen informatie toe aan uw asielrelaas. De achtergrondinformatie over de partij SCNC, neergelegd door uw advocaat, betreft informatie van de website van SCNC, 2 rapporten van Amnesty International, een rapport van Home Office UK en tenslotte een rapport van het Human Rights Committee van de Verenigde Naties. Deze rapporten geven algemene informatie over de situatie op het vlak van mensenrechten in Kameroen en over de situatie van de partij SCNC in Kameroen. U wordt in deze rapporten niet persoonlijk vernoemd. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.5. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.1.6.1. Ten aanzien van de tegenstrijdigheden die door de verwerende partij werden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het de verwerende partij anderzijds, wijst verzoeker erop dat hij reeds bij de aanvang van het gehoor bij de verwerende partij erop wees dat het interview goed verliep maar dat ze er wel zegden dat het kort moest zijn en dat hij dat later nog herhaalde., eraan toevoegend dat op de dienst Vreemdelingenzaken ook werd gezegd dat hij later tijdens een groot interview alles zou kunnen vertellen. Gelet op het feit dat verzoeker werd opgedragen alleen de hoofdlijnen van zijn asielrelaas te vertellen, kan hem nu niet ten kwade worden geduid dat hij bepaalde elementen pas voor het eerst tijdens zijn gehoor bij de verwerende partij heeft meegedeeld. Hij verwijst verder nog naar een arrest van de Raad van State waarin wordt gesteld dat omissies in het relaas op zich niet de goede trouw van verzoeker in het gedrang brengen. Tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker overigens niet bijgestaan door een advocaat, zo stelt hij, en dus niet door een van de asielinstanties onafhankelijk persoon op het belang van een volledige verklaring gewezen kon worden, en dit terwijl het eerste gehoor plaatsvond amper 7 dagen nadat hij in België was aangekomen. Het ontbrak hem dus aan voldoende tijd om vertrouwen te geraken met de bijzonderheden van de Belgische asielprocedure.

Nog steeds in dezelfde context verwijst verzoeker verder naar "de hervorming van de asielprocedure die krachtens het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen [...] werd doorgevoerd". Hij citeert uit het Verslag aan de Koning en wijst erop dat krachtens deze hervorming de dienst Vreemdelingenzaken geen inhoudelijke beslissing meer neemt over asielaanvragen en dat het gehoor hier nog slechts voor administratieve doeleinden wordt afgenomen. Het verdere gebruik van verklaringen die asielzoekers bij de dienst Vreemdelingenzaken moet derhalve onder dat voorbehoud geschieden. In casu heeft de verwerende partij aan de verklaringen(en omissies) die hij heeft afgelegd een disproportioneel groot belang gehecht, dat is in strijd is met het beperkte, louter administratieve opzet van het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken. Dat is zeker zo nu het merendeel van de vermeende tegenstrijdigheden geenszins relevant zijn op het asielrelaas, nu ze geen betrekking hebben op de essentie ervan. Door

stelselmatig op zoek te gaan naar tegenstrijdigheden, hiaten of mogelijke vergissingen, gaat de bestreden beslissing aldus voorbij aan de kern van het asielrelaas.

Verzoeker stelt verder dat, in tegenstelling tot wat op de laatste bladzijde van de toegevoegde verklaring wordt vermeld, het gehoorverslag van de dienst Vreemdelingenzaken niet aan hem voorgelezen in het Engels. Omdat verzoeker de inhoud van het in het Nederlands opgesteld document niet begreep weigerde hij het aanvankelijk te ondertekenen, maar verzoeker werd aangemaand toch te tekenen onder het mom dat dit door iedereen zo werd gedaan. Verzoeker voelde zich gedwongen de documenten toch te ondertekenen, omdat de indruk werd gewekt dat de ondertekening een voorwaarde zou zijn voor het in overweging nemen van zijn asielaanvraag. Van zijn aanvankelijke weigering te ondertekenen, zo stelt hij, werd geen melding gemaakt, hetgeen in strijd is met artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker kan derhalve niet worden geacht zich akkoord te hebben verklaard met de inhoud van de documenten.

2.1.6.2. In eerste instantie stelt zich de vraag of de bevindingen van de verwerende partij van die aard zijn dat ze afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker maakte aanvankelijk, bij de dienst Vreemdelingenzaken, geen melding van het feit dat de politie op 2 april 2011 binnenviel in het kantoor van de SCNC, daar 24 mensen arresteerde en hijzelf kon ontsnappen en evenmin van het feit dat de gearresteerden op 1 juni 2011 berecht werden en dat er toen naar hem werd gevraagd. Verder maakte verzoeker geen melding van het feit dat hij van 1999 tot 2010 in Duitsland verbleef en bleek hij tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de sterfdatum van zijn vader, de geboortedatum van zijn dochter, de naam van zijn zus en de vraag of hij al dan niet verloofd is. Verzoeker overtuigt niet waar hij deze omissies en tegenstrijdigheden wil minimaliseren: het betreft enerzijds elementen aangaande zijn persoonlijke situatie met betrekking tot dewelke hij toch in staat moet zijn coherente verklaringen af te leggen –het feit dat niet zo is brengt zijn geloofwaardigheid als persoon in het gedrang-; het is verder niet aannemelijk dat hij geen eensluidende verklaringen kon afleggen over de sterfdatum van zijn vader die 2 jaar in de gevangenis zat omwille van de activiteiten voor de SCNC-activiteiten die ook verzoeker in de problemen zouden hebben gebracht en die kort na zijn vrijlating zou zijn overleden. Het is evenzeer ongeloofwaardig dat verzoeker geen coherente verklaringen kon laten optekenen aangaande gebeurtenissen die betrekking hebben op de vraag of hij daadwerkelijk iets te vrezen heeft van de autoriteiten omwille van zijn politieke profiel en die de verwerende partij moeten toelaten de vrees voor vervolging die verzoeker aanvoert kan worden geobjectiveerd. Ook de vaststelling dat verzoeker zijn jarenlange verblijf in Duitsland onvermeld liet is van aard zijn geloofwaardigheid te ondermijnen. Overigens moet er nog op worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen documenten neerlegde die zijn terugkeer van Duitsland naar Kameroen zouden kunnen staven en al evenmin stukken die zijn verblijf sedertdien in Kameroen of zijn vlucht op 29 november 2011 van Kameroen naar België kunnen aantonen. Verzoeker repliceert dienaangaande dat hij de valse paspoorten en alle andere documenten waarmee hij reisde bij zijn smokkelaars moest afgeven, maar dit argument gaat niet op: eensdeels valt niet in te zien om welke reden verzoeker een smokkelaar zou moeten inschakelen voor zijn reis van Duitsland naar zijn land van herkomst, en anderzijds gaat zijn verklaring evenmin op voor wat betreft het feit dat verzoeker zijn verblijf in zijn land van herkomst tussen de periode waarin hij in Duitsland verbleef en het ogenblik waarop hij naar België vluchtte niet kon staven. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde een verblijfsrecht te hebben in Duitsland, uiteindelijk naar België vluchtte. Zijn verklaringen over de keuze van de smokkelaar zijn loutere beweringen, die hieraan geen afbreuk doen. Ten slotte, nog steeds in dit verband, blijkt dat de verwerende partij reeds vaststelde dat verzoeker pas zeven maanden na de laatste aangehaalde bedreiging zou hebben besloten zijn land te verlaten, hetgeen in het licht van de door hem aangehaalde problemen verre van aannemelijk is.

De vaststellingen van de verwerende partij hebben derhalve betrekking op verzoekers geloofwaardigheid als persoon en op de credibiliteit van zijn asielrelaas, zodat ze wel degelijk konden worden betrokken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid ervan.

Het feit dat verzoeker tijdens het gehoor bij de dienst Vreemdelingenzaken nog niet vertrouwd genoeg zou zijn geweest met de eigenheid van de Belgische asielprocedure, is voorts niet van aard om de lacunes te vergoelijken: luidens het gehoorverslag werd verzoeker erop gewezen dat de vragenlijst bedoeld is als instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen, dat er inderdaad op wordt gewezen dat de asielzoeker

de mogelijkheid zal worden geboden dat hem de mogelijkheid zal worden geboden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven bij het CGVS, maar dat evenzeer van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig in het kort weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest en in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Verzoeker ondertekende de vragenlijst na invulling, nadat deze hem werd voorgelezen in het Engels, waarmee hij te kennen gaf dat de inhoud ervan overeenstemt met de werkelijkheid. Verzoeker stelt dan wel dat het document niet naar het Engels werd vertaald, dat hij daarom initieel weigerde om te tekenen en dat hij uiteindelijk toch tegen zijn wil tekende, maar dit is niet meer dan een blote bewering die op geen enkele wijze aannemelijk wordt gemaakt. De inhoud van de ondertekende vragenlijst wordt derhalve, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, geacht overeen te stemmen met de werkelijkheid en een verwijzing naar artikel 17 van het voormelde koninklijk besluit van 11 juli 2003 is in de geschetste context niet dienstig.

Nu stellen dat niemand hem op het belang van de volledigheid van zijn verklaringen wees, is voorts niet van aard om de weglatingen en tegenstrijdigheden die thans worden vastgesteld te vergoelijken, temeer nu reeds werd geoordeeld dat ze wel degelijk kunnen worden betrokken bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Dat het belang van zijn verklaringen hem niet zou zijn meegedeeld door een raadsman, onafhankelijk van de asielinstanties is niet relevant, nu deze informatie hem wel degelijk op objectieve wijze werd meegedeeld. Niettegenstaande verzoeker dus in kennis werd gesteld dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen van zijn relaas moest vertellen, staat vast dat er een aantal belangrijke gegevens slechts aan bod zijn gekomen bij de verwerende partij, en dit terwijl van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij te allen tijde, en van zodra hij daartoe in de mogelijkheid wordt gesteld, minstens alle kernelementen van zijn asielrelaas met de nodige nauwkeurigheid te berde brengt. Overigens had verzoeker al ervaring met de Duitse asielprocedure en kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij daardoor al op de hoogte was van het belang van zijn verklaringen. Ten slotte, waar verzoeker verwijst naar de beperkte taak van de dienst Vreemdelingenzaken bij de behandeling van asielaanvragen, kan worden verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld aangaande de medewerkingsplicht van de asielzoeker die steeds in staat moet zijn om de kern van zijn relaas te vertellen, zodat niet valt in te zien hoe de organisatie van de Belgische asielprocedure hem daarvan zou kunnen weerhouden. Bovendien is de kwestieuze vragenlijst een document dat uitgaat van de huidige verwerende partij met het oog op de voorbereiding van het gehoor ten gronde, zodat niet valt in te zien hoe het feit dat de dienst Vreemdelingenzaken zorgt voor de begeleiding bij het invullen ervan verzoeker ervan zou kunnen weerhouden alle belangrijke feiten, zoals dat hem wordt gevraagd, weer te geven.

2.1.7.1. Verzoeker betoogt dat, zoals dat in de bestreden beslissing reeds werd vermeld, hij verkeerd begrepen is geweest. Hij stelt daaromtrent het volgende :

“29. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt opgemerkt heeft Verzoeker, toen hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS met de vermeende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, verklaard dat hij ten tijde van het gehoor bij de DVZ verkeerd begrepen is geweest. Hierna wordt verduidelijkt waarom Verzoeker de foutieve weergave van zijn verklaringen in het gehoorverslag van de DVZ onmogelijk vroeger kon hebben aangekaart.

De tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden aangestipt, hebben nagenoeg allemaal betrekking op vermeldingen in de verklaring die bij de vragenlijst is gevoegd (meer bepaald, het document in tabelvorm, getiteld "Verklaring" en waarop bovenaan het kenmerk van de Dienst Vreemdelingenzaken, D.V. Nr. 6923011, is vermeld, zie STUK 5, achteraan). Het betreft inzonderheid tegenstrijdigheden inzake de geboortedatum van de dochter van Verzoeker, de overlijdensdatum van de vader van Verzoeker, de naam van de zus van Verzoeker, het feit dat Verzoeker al dan niet verloofd is en al dan niet van zijn geboorte tot zijn vertrek in het dorp M. woonde. Van al deze gegevens wordt geen melding gemaakt in de vragenlijst zelf, doch slechts in de aanvullende verklaring die bij deze vragenlijst is gevoegd.

Na afloop van zijn gehoor bij de DVZ bekwam Verzoeker een kopie van de vragenlijst, maar niet van de bij gevoegde verklaring. Laatstgenoemd document werd pas door Verzoeker verkregen nadat de bestreden beslissing reeds was genomen, meer bepaald toen naar aanleiding van huidige procedure een aanvraag tot inzage in het administratief dossier werd ingediend.

Verzoeker, die na afloop van zijn gehoor bij de DVZ zijn advocate raadpleegde teneinde het gehoorverslag na te kijken en het te bespreken, kon dus onmogelijk de vermeende tegenstrijdigheden die op de voornoemde vermeldingen in de bijgevoegde verklaring betrekking hebben, hebben ontdekt. Nu Verzoeker geen kopie van deze verklaring ontving, kon hij deze immers niet voor vertaling aan zijn advocate overmaken. Dat zijn verklaringen door de persoon die het gehoor afnam verkeerd waren

begrepen en/of foutief op schrift waren gesteld, heeft Verzoeker dus maar voor het eerst tijdens het gehoor bij het CGVS kunnen vaststellen.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat Verzoeker er bij het begin van het gehoor bij het CGVS wél op gewezen heeft dat hij, voor wat betreft de vermelding in de vragenlijst dat hij op de kokosnootplantage van zijn vader zou hebben gewerkt, door de DVZ verkeerd begrepen is geweest, want dat zijn vader geen kokosnootplantage beheerde, maar een cacao-plantage. Net omdat deze vergissing in de vragenlijst was opgenomen en Verzoeker een kopie van dit document bewaarde die hij vervolgens kon laten vertalen en dus begrijpen, kon hij deze foutieve vermelding tijdig opwerpen. Dit was niet het geval voor de bij gevoegde verklaring, en verklaart waarom Verzoeker het CGVS niet vroeger op de hoogte bracht van de daarin opgenomen foutieve vermeldingen.

De vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die Verzoeker aflegde tijdens zijn gehoor bij de DVZ op 6 december 2011 enerzijds en bij het CVGS op 9 oktober 2012 anderzijds, kunnen bijgevolg niet als vaststaand worden beschouwd nu ze te wijten zijn aan een verkeerd begrip vanwege de persoon die het gehoor afnam en Verzoeker het feit dat zijn verklaringen incorrect op schrift werden gezet niet tijdig kon aankaarten vermits hij geen kopie van de bij gevoegde verklaring bewaarde, waardoor hij deze verklaring niet kon laten vertalen (vertaling die wel degelijk noodzakelijk was nu de verklaring hem niet in het Engels was voorgelezen)."

2.1.7.2. Samen met de verwerende partij in de nota moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen met in acht neming van de totaliteit van het administratief dossier. De informatie waarvan de verwerende partij gebruik maakte om te komen tot de door verzoeker geïssueerde bevindingen bevindt zich in het administratief dossier en verzoeker toont niet aan dat hij er inzage van heeft gevraagd, laat staan dat hij geen inzage zou hebben gekregen op eenvoudig verzoek. Bovendien blijkt uit het verslag van het gehoor bij de verwerende partij dat verzoeker werd geconfronteerd met de betreffende tegenstrijdigheden, en moet worden vastgesteld dat hij naar aanleiding van die confrontatie niet verder kwam dan te stellen dat hij verkeerd werd begrepen, zonder meer. Bovendien blijkt dat het stuk waarnaar verzoeker verwijst evenzeer melding maakt van het feit dat het hem in het Engels werd voorgelezen en werd het door hem ondertekend, zodat, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij maar voor het eerst tijdens het gehoor bij de verwerende partij kon vaststellen dat zijn verklaringen verkeerd waren begrepen en/of op schrift gesteld, temeer nu hij bij aanvang van het gehoor op het CGVS verklaarde dat het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen, maar dat het kort was, en zijn raadsman slechts opmerkte dat aldaar verkeerdelijk werd gesteld dat hij op een cocosplantage werkte, terwijl het in werkelijkheid een cacao-plantage was. Andermaal moet dus worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn verklaringen niet werden voorgelezen in het Engels en dat ze hem om die reden niet kunnen worden tegengeworpen, zodat de verwerende partij wel degelijk rekening kon houden met de omissies en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.1.8.1. Wat betreft de naar het oordeel van de verwerende partij ontoereikende kennis van de SCNC verwijst verzoeker naar het gehoorverslag luidens hetwelk hij zowel de organisatiestructuur als de geschiedenis van de beweging en de namen van prominente leden en functionarissen op uitermate gedetailleerde wijze uiteen kon zetten, en ook het uitzicht van de vlag werd accuraat beschreven. Verder kon verzoeker, zo stelt hij, zonder enige moeite de data van verscheidene voor de SCNC belangrijke gebeurtenissen opsommen. Dat hij niet wist, zo gaat hij verder, dat de sterren op de vlag voor de provincies staat die een onafhankelijk Zuid-Kameroen zou tellen, is onjuist. Hij verwijst naar het gehoorverslag waar hij, op de vraag waarom precies zoveel sterren op de vlag staan, zei dat het te maken heeft met het aantal counties in de zuidelijke zone. Hij kon 9 van de 13 counties opnoemen. Zijn beperkte scholingsgraad in aanmerking genomen hecht de verwerende partij onevenredig veel belang aan het feit dat hij zich de namen van de andere vier counties niet kon herinneren. Voorts maakt verzoeker de volgende kanttekeningen met betrekking tot de vastgestelde hiaten in zijn kennis:

"31. Uit het verslag van het gehoor van Verzoeker bij het CGVS blijkt echter duidelijk dat Verzoeker zowel de organisatiestructuur (zie o.m. gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 16) en de geschiedenis van het SCNC (zie o.m. gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 15), als de namen van prominente leden en functionarissen (zie o.m. gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 14) op een uitermate gedetailleerde wijze kon uiteenzetten. Ook het uitzicht van de vlag van het SCNC werd door Verzoeker accuraat beschreven (zie gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 14). Verzoeker kon tot slot zonder enige moeite de data van verscheidene voor het SCNC belangrijke gebeurtenissen, opsommen (zie o.m. gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 14).

32. Dat Verzoeker niet wist dat de sterren op de vlag van het SCNC voor de provincies staan die een onafhankelijk Zuid-Kameroen zou tellen, is onjuist. Op blz. 14 van het verslag van het gehoor van Verzoeker bij het CGVS kan daarover immers het volgende worden gelezen:

"Waarom 10 of 11 sterren? Waarom niet 3 of 50. Waarom precies zoveel Aantal counties in de zuidelijke zone "

Verzoeker kon tijdens zijn gehoor 9 van de 13 counties opnoemen (gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 15). De beperkte scholingsgraad van Verzoeker in aanmerking genomen, hechtte het CGVS onevenredig veel belang aan het feit dat hij de namen van de overige vier counties niet kon herinneren.

33. Wat de overige z gezegde hiaten in de kennis van Verzoeker over het SCNC betreft, kunnen eveneens enkele kanttekeningen worden gemaakt:

hoewel Verzoeker de exacte datum van de oprichting van het SCNC niet kende, gaf hij tijdens het gehoor bij het CGVS een overzicht van de geschiedenis van het SCNC. Dit overzicht is in overeenstemming met de omschrijving van de ontstaansgeschiedenis van het SCNC zoals vermeld in het "Thematisch ambtsbericht Kameroen: SCNC" dat het CGVS ter ondersteuning van haar beslissing bij het administratief dossier voegt (gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 15).

de spreuk die volgens de bestreden beslissing het hoofdmotto van het SCNC is ("the force of argument, not the argument of force"), wordt volgens Verzoeker niet courant gebruikt. Toch heeft Verzoeker tijdens het gehoor wel degelijk aangegeven dat het feit dat het SCNC niet gewelddadig is, 'ook een motto is' (gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 15).

Wat de SCYL betreft, blijkt uit het verslag van het gehoor van Verzoeker bij het CGVS, dat Verzoeker zeer goed wist dat het om de Southern Cameroon Youth League ging (gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 16). De asielmotieven van Verzoeker hebben bovendien betrekking op zijn lidmaatschap van het SCNC dat, hoewel gelinkt aan de SCYL, een van de SCYL onderscheiden organisatie is. Verzoeker kan niet in redelijkheid worden verweten dat hij onvoldoende kennis heeft over een organisatie waarvan hij geen lid is en die niet met de kern van zijn asielaanvraag in verband staat.

Wat de onwetendheid van Verzoeker met betrekking tot de veranderde krachtverhoudingen en de verschillende facties binnen het SCNC betreft, dient te worden benadrukt dat Verzoeker slechts een 'gewoon' lid van het SCNC is (tijdens het gehoor omschreef hij zichzelf als een "grassroot member", gehoorverslag CGVS, STUK 2, p. 7). Verzoeker bekleed(de) geen officiële functie binnen de organisatie en maakt(e) geenszins deel uit van het topkader. Dat Verzoeker niet op de hoogte is van de interne keuzen in de hoogste regionen van het SCNC, mag hem dan ook niet ten kwade worden geduid.

34. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, heeft Verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS dus wel degelijk van een omstandige kennis over het SCNC blijk gegeven. De omstandigheid dat Verzoeker een beperkt aantal vragen foutief of niet beantwoordde, is niet dermate fundamenteel en voldoende om zijn asielaanvraag als bedrieglijk te beschouwen. Door toch te oordelen dat de geloofwaardigheid van de essentiële gegevens van het verhaal van Verzoeker hierdoor werd aangetast, heeft het CGVS op een manifest onredelijke wijze van haar appreciatiebevoegdheid gebruik gemaakt. Aldus schond het CGVS het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel dat ieder bestuur in acht dient te nemen wanneer het beslissingen treft."

2.1.8.2. De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan het feit dat hij niet weet te zeggen uit hoeveel provincies het gebied bestaat –hij stelt dat het gaat om 10 of 11 provincies in plaats van 13- hetgeen niet aannemelijk is, nu het precies die 13 provincies zijn waaruit een onafhankelijk Zuid-Kameroen zou bestaan. Bovendien dient erop gewezen dat op de door verzoeker neergelegde lidkaart een afbeelding draagt van de vlag van de SCNC, met het aantal sterren en provincies. Niet alleen het feit dat hij hierover foutieve verklaringen aflegt en er maar in slaagt 9 van de 13 provincies te benoemen, doet ten eerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn lidmaatschap van de SCNC. Daarbij komt nog dat verzoeker er niet in slaagde het hoofdmotto van de SCNS te geven, terwijl die evenzeer op de lidkaart is vermeld. Verzoeker stelt dan wel dat dit hoofdmotto niet courant wordt gebruikt en dat hij toch heeft aangegeven dat het feit dat de SCNC niet gewelddadig is, ook een motto is. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dat inderdaad maar dat staat er niet aan de weg dat hij het hoofdmotto van de groepering waarvan hij beweerde lid te zijn en dat op de lidkaart staat die hij voorlegde, niet kon geven. Een vage verwijzing naar wat het zou kunnen zijn is in het licht van verzoekers vermeende profiel niet afdoende. Eenzelfde vaststelling dringt zich op ten aanzien van de andere bevindingen van de verwerende partij.

Verzoeker wist verder niet wanneer de SCNC werd opgericht, gaf ook verkeerde informatie over de SCYL, , herkende niet de naam van de leider van de SCYL en is totaal niet op de hoogte van de laatste ontwikkelingen binnen de partij, zoals geschetst door de verwerende partij in de aangevochten akte die zich daarvoor op de informatie in het administratief dossier bevindt. Zijn verklaringen zijn van die aard dat ze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn engagement voor de SCNC, die aan de basis ligt

van zijn vermeende problemen. Dat verzoeker andere informatie wel kon geven of verwijst naar passages uit zijn gehoorverslag om aan te tonen dat hij niet zo onwetend is dan de verwerende partij doet uitschijnen doet daaraan geen afbreuk. Immers bleek hij niet in staat om te antwoorden op een aantal duidelijke vragen die hem werden gesteld en waarvan in alle redelijkheid kon worden verwacht dat hij daarop op een correcte manier zou kunnen antwoorden. In de mate dat verzoeker overigens nog probeert zijn onwetendheden te vergoelijken door te verwijzen naar zijn beperkte scholingsgraad, dient vastgesteld dat hij verklaarde middelbaar onderwijs te hebben genoten, zodat ervan kan worden uitgegaan dat hij preciezere en correcte informatie kan geven over de groepering waarvan hij stelt lid te zijn. Van iemand die zijn vervolgingsvrees ent op het feit dat hij deel uitmaakt van een verboden groepering, mag worden gevraagd dat hij zich ontdoet van de vaagheden die verzoeker thans etaleert met betrekking tot kennis die van eenieder met zijn profiel kan worden verwacht. Het feit dat hij slechts een gewoon lid is, zoals hij zelf stelt, en geen officiële functie heeft, kan zijn onwetendheid niet goedmaken. In de mate dat hij, over de SCYL, nog stelt dat dit een van de SCNC onderscheiden organisatie is en hem zijn onwetendheid desbetreffend niet kan worden verweten nu hij er geen lid van is, moet erop worden gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor zeer duidelijke, doch foutieve verklaringen aflegde over de SCYL, die, zoals hij zelf betoogt, gelieerd is met de SCNC en met betrekking tot dewelke de verwerende partij om die reden wel degelijk, op een algemene wijze, kon peilen naar verzoekers kennis daarrond. Het voorbehoud dat verzoeker thans meent te kunnen stellen maakte hij eerder, bij het gehoor op het CGVS, niet, zodat het niet anders dan kan worden beschouwd als een postfactum vergoelijking die de motivering desbetreffend niet in een ander daglicht kan stellen.

2.1.9.1. Verzoeker voelt zich voorts gegriefd door de beoordeling van de door hem bijgebrachte stukken. In eerste instantie doet hij gelden dat geboorteaktes in Kameroen niet zijn voorzien van een foto met stempel, vingerafdrukken, een handtekening of biometrische gegevens. Hij weerlegt echter daarmee geenszins dat de geboorteakte geen enkel objectief element bevat waarmee kan worden bewezen dat ze betrekking heeft op zijn persoon, zodat ze geen bewijs kan uitmaken van zijn identiteit. Verzoeker stelt evenwel thans een declaratief vonnis van de High Court of Fako Division over te leggen, waarin bevestiging kan worden gevonden van de authenticiteit van de geboorteakte. Dit vonnis bevestigt evenwel enkel de gegevens die op de geboorteakte vermeld staan, maar geeft geen uitsluitel over de vraag of het verzoekers geboorteakte is.

2.1.9.2. Wat de door verzoeker neergelegde lidmaatschapskaarten van de SCNC betreft weerlegt verzoeker de informatie niet die de verwerende partij aan het administratief dossier heeft toegevoegd en luidens dewelke dergelijke lidmaatschapskaarten eenvoudig te bemachtigen zijn en zelfs bewust ter ondersteuning van een toekomstig asielerzoek worden aangekocht. Deze vaststelling blijft derhalve onverminderd overeind en leidt er op zich al toe, samen met het feit dat bewijsstukken slechts kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat thans niet het geval is, er geen bewijskracht kan worden toegekend aan de lidkaarten, laat staan dat ze in de geschetste context verzoekers problemen zouden kunnen aantonen. Daarbij komt nog dat, zoals dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld, de lidkaarten enkele merkwaardigheden vertonen, zoals aldaar opgesomd. Verzoeker beperkt zich ter zake tot de stelling dat de vormgebreken niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de authenticiteit van de documenten, maar kan daarin niet worden bijgetreden, nu hij de vormgebreken op zich niet betwist.

2.1.10. Ter zitting legt verzoeker nog twee documenten neer: het betreft het origineel van de lidkaart uitgeschreven op 27 april 2010, waarvan reeds kopie werd neergelegd bij de verwerende partij, en een document met het opschrift: *"Affidavit in support of asylum grant for mr. L.O.A."*. Ook de omslag waarmee beide stukken zouden zijn verzonden wordt bijgebracht. Deze omslag kan bezwaarlijk worden beschouwd als een stuk dat enige bewijskracht heeft met betrekking tot de vermeende vervolgingsvrees van verzoeker, net zomin als de lidkaart van 2010, gezien de bevindingen die daarover hierboven reeds waren gedaan. Het betreft dan wel niet langer een kopie, maar de overige vaststellingen blijven onverminderd overeind. De affidavit is evenmin van aard om de geloofwaardigheid van het relaas te herstellen: het weze herhaald dat stukken slechts kunnen worden bijgebracht als bewijskrachtig gegeven indien ze vergezeld gaan van een geloofwaardig relaas, hetgeen niet het geval is. Bovendien gaat het om een gesolliciteerd getuigenschrift van een politieke beweging dat een geen officieel karakter heeft.

2.1.11. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor

vervolgving in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. De verwijzing naar en het bijvoegen van rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst doet daaraan geen afbreuk, nu het aan verzoeker toekomt om met concrete elementen aannemelijk te maken dat hij persoonlijk wordt vervolgd in de vluchtelingenrechtelijke zin. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de elementen van zijn asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat hij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in zijn land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zoals hiervoor werd vastgesteld is dat geenszins aangetoond.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DENYS ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS